

Kruip er maar bij

De klok in de kamer tikt zachtjes de tijd weg. Minuten worden uren voordat de vrouw op de bank, haar armen beschermend om zich heen geslagen, opstaat om naar boven te gaan. Ze praat aan een stuk door, maar ik kan er geen samenhangend verhaal van maken. Haar ogen schieten heen en neer tussen mij en haar man die stilletjes in het bed in de hoek van de kamer ligt. Dezelfde man die zijn licht verstandelijk beperkte vrouw tot voor kort de structuur en liefde gaf die ze nodig heeft. Nu is ze haar houvast kwijt. Ze voelt dat het mis is, al begrijpt ze de ernst ervan niet.

Ik voel haar onrust, schuif wat dichterbij haar toe en leg mijn hand op haar knie. Een toenadering die de weg vrijmaakt voor haar angst en verdriet. Ze begint te huilen, kruipt bijna in mij, en wordt dan rustig. Het moment om haar te bewegen naar bed te gaan is aangebroken. Ze knuffelt haar man, die nauwelijks aanspreekbaar is, fluistert lieve woordjes, laat hem aarzelend los en draait zich om.

Nu is mijn aandacht volledig voor de doodzieke man. Midden in de nacht verslechtert zijn situatie ineens. Ik wil zijn vrouw halen maar daarvoor is het te laat. Hij stopt met ademen en de stilte in de kamer transformeert naar een andere, bijna heilige stilte. Na enkele minuten maak ik zijn vrouw wakker en vertel dat haar man net is overleden, wat niet tot haar doordringt. Beneden probeert ze hem wakker te maken tot ze beseft ze dat dit niet lukt. Ze begint hem te knuffelen, praat tegen hem en probeert bij hem te gaan liggen. Ik aarzel even, dan help ik haar in het bed en zeg: 'Kruip er maar bij...!'

Madeleine Starmans

